

Arrossegant el «mea culpa»

ns hem adonat que això és l'únic que podíem fer per garantir la viabilitat de la pesca», va dir a Blanes el Sr. Toni Abad, president de les Confraries de Girona, en la presentació de l'acord al qual han arribat cinc confraries de pesca de la Costa Brava per preservar els recursos pesquers.

L'acord, al qual s'han sumat Blanes, Palamós, Roses, el Port de la Selva i Llançà, fixarà diferents zones de veda que sumen una extensió total de 500 km². Tot plegat té com a objectiu revertir la constant davallada de captura d'algunes de les espècies que tradicionalment han estat protagonistes a les llotges: lluç, rap, maire, gamba, escamarlà, etc.

L'acord i el pla que el desenvoluparà han estat una iniciativa dels mateixos pescadors i tindrà el seguiment del CSIC (Institut de Ciències del Mar). Un pla sensat i lloable que, al cap del temps, sorgeix davant el fet que, any rere any, vagin minvant les captures i de retruc algunes barques hagin decidit (hagut de?) plegar. Un pla que, tant de bo, doni una treva a la sobreexplotada fauna marina de la Costa Brava i perllongui uns quants anys la possibilitat de consumir peix salvatge als que hi vivim a prop. Cada vegada més car, això sí! Quin remei!

Les causes de com s'ha arribat a la situació actual no es poden analitzar en un sol article com aquest. Segurament, són multifactorials, però a ningú se li escapa que una de les més recurrents ha estat la sobreexplotació amb: embarcacions cada vegada més potents, malles més estretes, passades més freqüents, etc. Una política extractiva de «peix al cove» (després transposada a la política) que buscava el màxim rendiment, encara que fos a costa d'arrossegant tota bèstia viva del fons marí per petita que fos. Una política amb la qual alguns van fer molts calers!

El «mea culpa» que ara fan els pescadors, hauria de ser també compartit per majoristes, compradors, peixaters, restauradors i consumidors en general. Quantes tones de peix petit o immadur s'han comercialitzat i consumit (legalment o il·legalment) en les últimes dècades? Algú l'ha pescat, algú l'ha comprat, algú l'ha venut, algú l'ha cuinat, algú l'ha consumit.

Benvingut l'acord i el pla que posaran en marxa els pescadors. Però la resta de la cadena comercial que propicia que uns tabancs o unes molles arribin a taula hi té (tenim), també, molt a dir i a fer. Potser podríem començar per no preguntar a la peixateria si tenen molletes o tabanquets i conformar-nos amb que la morralla sigui morralla i no morralleta. Confiem que no triguem massa temps a poder felicitar-nos entre tots. Una part de la partida es juga al mar. L'altra, a terra.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2018/06/10/arrossegant-mea-culpa/918438.html?utm_source=rss